

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/84/2021
Identifikačné číslo spisu:	2718200808
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2718200808.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu NN Životná poisťovňa, a.s., so sídlom Jesenského č. 4/C, Bratislava, IČO: 35 691 999, zastúpeného advokátskou kanceláriou CLS Čavojský & Partners, s.r.o., so sídlom Zochova č. 6-8, Bratislava, IČO: 36 854 972, proti žalovaným 1/ T. Q., narodenému X. R. XXXX, bytom T. U. č. XXX, 2/ T. Q., narodenému XX. E. XXXX, bytom T. U. č. XXX a 3/ Mgr. R. Q., narodenému XX. W. XXXX, bytom H. č. XXXX/XX, L., žalovaní 1/ až 3/ zastúpení advokátkou Mgr. Martinou Neuročnou, so sídlom kancelárie v Skalici, Potočná č. 169/85, o zaplatenie 2.400,- eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/109/2020-256 z 18. mája 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Skalica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 9Cb/3/2018-179 z 20. mája 2020 uložil žalovanej Renáte Hasákovvej, s miestom podnikania Petrova Ves 311, IČO: 41 210 816 povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.400,- eur spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 9% ročne zo sumy 2.400,- eur od 29. augusta 2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania zostal po nadobudnutí právoplatnosti výroku I/ rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 9. januára 2019 nárok žalobcu na zaplatenie sumy 2.400,- € spolu s úrokom z omeškania z uvedenej sumy. Súd mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou prišlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania, predmetom ktorej bola úprava podmienok pri vykonávaní finančného sprostredkovania agentom ako viazaným finančným agentom (t. j. žalovanou) pre právneho predchodcu

žalobcu. Konštatoval, že z výpisu z registra finančných agentov vyplýva, že žalovaná porušila svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy, a to nevykonávať obdobnú činnosť v oblasti finančného sprostredkovania a poradenstva po dobu 3 mesiacov od ukončenia zmluvného vzťahu (dňa 1. augusta 2017 bola zapísaná do registra finančných agentov, hoci trojmesačná doba uplynula až dňa 2. septembra 2017). Súd mal za to, že žalobca nie je povinný preukazovať ďalšie skutočnosti a na naplnenie následkov konkurenčnej doložky postačuje samotný zápis v predmetnom registri. Takisto za nie rozhodujúce považoval, či obchodný zástupca v určenom čase vykonával nejakú činnosť pre iný subjekt. V súvislosti s námietkou žalovanej, že predmetná konkurenčná doložka je neplatná z dôvodu, že je upravená príliš široko, nekonkrétne a územne neohraničeno súd konštatoval, že vecný a časový rozsah považoval za určený v súlade s pravidlami upravenými v ustanovení § 672a ods. 2 Obchodného zákonníka, t. j. nemal za to, že by bola neprimeraná a vzájomne nevyvážená, resp. že by žalovanú ako obchodnú zástupkyňu obmedzovala viac, ako vyžaduje potrebná miera ochrany zastúpeného. Zdôraznil, že nemožno opomenúť ani zásadu zmluvnej voľnosti, keď predmetná konkurenčná doložka bola uzatvorená medzi stranami sporu v rámci ich podnikateľskej činnosti. Zároveň súd v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným vo svojom rozhodnutí dodal, že aplikácia citovaného ustanovenia práve vzhľadom na čiastočne právoplatný výrok o priznaní časti zmluvnej pokuty neprichádza zmysluplne do úvahy. Takisto nepovažoval zmluvu za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, a to s odkazom na ustálenú judikatúru súdov, v zmysle ktorej za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom treba považovať len taký úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi (viď ZSP 5/2004).

3 V zmysle vyššie uvedeného vyslovil záver, že potom žalobcovi patrí nárok na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty. Na základe návrhu žalovanej súd preskúmal, či sú naplnené podmienky moderácie zmluvnej pokuty podľa ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka, ktorými sú najmä hodnota a význam zabezpečovanej povinnosti, hospodárska pozícia zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy, spôsob zapracovania zmluvnej pokuty do zmluvy, recipocita zmluvnej pokuty, druh zavinenia dlžníka, prípadne zisťovanie, či vznikla škoda, pričom je potrebné zohľadniť prevenčnú a uhradzovaciu funkciu zmluvnej pokuty. Konštatoval, že uvedené skutočnosti je však povinná tvrdiť a v prípade sporu dokázať žalovaná (t. j. nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovanej o dôkaznej povinnosti žalobcu), čo však neurobila a teda neuniesla dôkazné bremeno. Súd v tomto smere nemal preukázané podmienky umožňujúce moderáciu zmluvnej pokuty v zmysle citovaného ustanovenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobe vyhovel v celom rozsahu (t. j. v rozsahu, ktorý zostal predmetom konania) a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.400,- €. Súd priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania, ktoré považoval za súladné s nariadením vlády č. 21/2013 Z. z., nakoľko žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného záväzku, a to zo sumy 2.400,- € s účinnosťou odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalovanej uplynula lehota na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle výzvy žalobcu, t. j. odo dňa 29. augusta 2017.

4 Čo sa týka argumentácie žalovanej spočívajúcej v tvrdení, že žalobca sa v iných obdobných prípadoch nedomáha zaplatenia zmluvnej pokuty od tretích osôb (obchodných zástupcov) v rovnakom postavení, ktorí takisto porušili konkurenčnú doložku, súd uviedol, že uvedená skutočnosť je pre rozhodnutie v danej veci irelevantná a nemá vplyv na posúdenie dôvodnosti výšky zmluvnej pokuty. V súvislosti s námietkou, že okrem životného poistenia vykonávala pre iný subjekt (t. j. pre poisťovňu Uniqa, a.s.) činnosť aj v iných druhoch poistenia, ktorú jej konkurenčná doložka nezakazovala. Uviedol, že konkurenčnú doložku nepovažuje za neplatnú pre jej neprimeranosť alebo vzájomnú nevyváženosť. Za rozhodujúce považoval, že vykonávala pre iný subjekt činnosť upravenú v predmetnej konkurenčnej doložke, resp. nie je rozhodujúce, či v predmetnom období uzatvorila nejakú zmluvu v odvetví životného poistenia. Súd pri rozhodovaní neprihliadal ani na trestné konanie, na ktoré poukázal žalobca, nakoľko jeho výsledok by nemal pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu vplyv, keďže predmetom daného konania je nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty z dôvodu porušenia konkurenčnej doložky, pričom predmetné trestné konanie sa týka iných skutkových okolností.

5 O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 3 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, nakoľko mal plný úspech vo veci samej. S tým, že o výške náhrady trov

konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6 Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), po zopakovaní dokazovania na pojednávaní v potrebnom rozsahu listinnými dôkazmi, dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

7 V odôvodnení rozsudku uviedol, že v predmetnej veci založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie na názore o vzniku nároku žalobcu voči žalovanej na zaplatenie zmluvnej pokuty z dôvodu porušenia povinnosti žalovanou vyplývajúcej z konkurenčnej doložky (považujúc konkurenčnú doložku v zmluve o vykonávaní finančného sprostredkovania z 1. septembra 2013 za platnú a zmluvnú pokutu za primeranú). Poukázal na ustanovenie § 672a Obchodného zákonníka, ktoré umožňuje, aby si zmluvné strany dohodli konkurenčnú doložku, v ktorej sa obchodný zástupca môže zaviazť, že nebude najdlhšie dva roky po skončení zmluvy na určenom území alebo voči určenému okruhu zákazníkov na tomto území vykonávať na vlastný alebo cudzí účet činnosť, ktorá bola predmetom obchodného zastúpenia, alebo aj inú činnosť, ktorá by vo vzťahu k podnikaniu zastúpeného mala súťažnú povahu. Dohoda musí mať písomnú formu a musí byť obmedzená obdobím (najviac dvoch rokov) a môže sa vzťahovať len na určitú územnú oblasť, určitých zákazníkov a určité obchody. V prípade, ak konkurenčná neobsahuje tieto pravidlá, prípadne je s nimi v rozpore, je v danej časti neplatná. Ďalej uviedol, že Smernica Rady 86/653/EHS z 18. decembra 1984 o koordinácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov, ako aj Obchodný zákonník, majú zabezpečovať poskytnutie primeranej miery ochrany záujmov obchodného zástupcu. Táto zvýšená miera ochrany sa prejavuje v možnosti, aby v prípade pochybností súd konkurenčnú doložku, ktorá by obmedzovala obchodného zástupcu viac, ako vyžaduje potrebná miera ochrany zastúpeného, obmedzil alebo vyhlásil za neplatnú, ako aj v možnosti, aby konkrétne sporné konania obchodného zástupcu posudzoval konajúci súd v kontexte tejto zvýšenej miery ochrany.

8 Uviedol, že konkurenčná doložka je stanovená na ochranu oprávnených záujmov zastúpeného pri jeho účasti v hospodárskej súťaži; zastúpený sa konkurenčnou doložkou chráni pred činnosťou obchodného zástupcu, ktorá by mala súťažnú povahu. Požiadavkou na obmedzenie zákazu konkurencie, ako z hľadiska doby jej trvania, tak z hľadiska územného a prípadne tiež osobného rozsahu (čo do okruhu tretích osôb), potom zákonná úprava sleduje ochranu oprávnených záujmov obchodného zástupcu ako podnikateľa. Ide o to, aby obmedzenie práva obchodného zástupcu podnikat' malo jasne vymedzené hranice, stanovené v konkurenčnej doložke a aby takto dojednaný zákaz konkurencie neobmedzoval obchodného zástupcu viac, než koľko vyžaduje potrebná miera ochrany zastúpeného. V ust. § 672a Obchodného zákonníka sa premieta ústavný princíp, zakotvený i v čl. 26 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého, každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu na neho, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú hospodársku činnosť (tiež čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a zákon môže stanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolanií alebo činností (aj čl. 35 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 5Obdo 14/2017). Ďalej konštatoval, že napriek skutočnosti, že predmetná konkurenčná doložka nebola dojednaná v rámci zmluvy o obchodnom zastúpení, niet pochyb o tom, že ak je pri inom zmluvnom type (príp. inomínatnej zmluve) dohodnutý hmotnoprávny inštitút konkurenčnej doložky, ktorá je výslovne upravená v zmluve o obchodnom zastúpení podľa § 672a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, kritériá tohto inštitútu sú použiteľné aj v prípade jeho dojednania pri inom zmluvnom type (resp. inomínatnej zmluve) (porov. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. novembra 2020 sp. zn. III. ÚS 101/2020).

9 Z vykonaného dokazovania (resp. po zopakovaní dokazovania) mal za preukázané, že strany sporu

uzavreli dňa 1. septembra 2013 zmluvu o vykonávaní finančného sprostredkovania podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a Zákona o finančnom sprostredkovaní. Žalovaná na základe tejto zmluvy vykonávala finančné sprostredkovanie pre žalobkyňu (ako finančnú inštitúciu) ako viazaný finančný agent. Zákon o finančnom sprostredkovaní ani Obchodný zákonník neupravujú samostatný zmluvný typ pre výkon činnosti viazaného finančného agenta. Finančné sprostredkovanie je viazaný finančný agent oprávnený uskutočňovať len na základe registrácie v registri Národnej banky Slovenska za predpokladu splnenia zákonom ustanovených podmienok. Navrhovateľom na zápis viazaného finančného agenta je finančná inštitúcia so sídlom alebo umiestnením organizačnej zložky na území Slovenskej republiky, s ktorou má viazaný finančný agent uzatvorenú písomnú zmluvu. Viazaný finančný agent je podnikateľom v súlade s § 2 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka. Z legálnej definície pojmu finančné sprostredkovanie vyplýva, že toto nie je obmedzené na jednoduchú distribúciu finančných služieb v zmysle obchodného zastúpenia.

10 V prejednávanej veci strany sporu uzavreli predmetnú zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, t. j. zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Odvolací súd sa v danej veci stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o vykonávaní finančného sprostredkovania, ako aj dodatok č. 1 k tejto zmluve, boli platne uzavreté, žiadna zo strán v konečnom dôsledku platnosť týchto vzťahov ani nenamietala (s výnimkou neplatnosti konkurenčnej doložky obsiahnutej v zmluve namietanej žalovanou).

11 Poukázal na znenie konkurenčnej doložky (čl. XI bod 2 zmluvy), z ktorého vyplýva, že v nej nebol vymedzený jej územný rozsah, čo je jedna z podstatných náležitostí konkurenčnej doložky, ktorej absencia spôsobuje jej neplatnosť. Nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne, že teritoriálne vymedzenie konkurenčnej doložky implicitne vyplývalo z celého obsahu zmluvy, resp. zo zákona o finančnom sprostredkovaní. Pokiaľ ide o obsah zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania, v žiadnom jej ustanovení nie je uvedené, že by sa finančné sprostredkovanie malo vzťahovať na územie Slovenskej republiky. Poukázal na ust. § 6 ods. 4 Zákona o finančnom sprostredkovaní, z ktorého vyplýva, že finančný agent je oprávnený vykonávať finančné sprostredkovanie len pre finančnú inštitúciu, ktorá je oprávnená vykonávať činnosť na území Slovenskej republiky. S ohľadom na citované ustanovenie by teda bolo možné konštatovať, že finančné sprostredkovanie žalovanej pre žalobcu v zmysle zmluvy bolo obmedzené na územie Slovenskej republiky. Ak by bolo v samotnej zmluve uvedené, že agent je povinný vykonávať finančné sprostredkovanie len na území Slovenskej republiky (teda zmluva by výslovne obsahovala vymedzenie miesta výkonu finančného sprostredkovania žalovanou), nezhojilo by to nedostatok podstatnej náležitosti konkurenčnej doložky podľa § 672a ods. 1 Obchodného zákonníka (v tejto súvislosti porovnaj rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. februára 2018 sp. zn. 1Cob/182/2016). Zdôraznil, že nemožno tiež opomínať, že Zákon o finančnom sprostredkovaní v § 20 upravuje vykonávanie finančného poradenstva a finančného sprostredkovania v sektore poistenia alebo zaistenia osobami s trvalým pobytom alebo sídlom na území Slovenskej republiky, na území iného členského štátu Európskej únie za dodržania povinnosti informovať o takej skutočnosti Národnú banku Slovenska. Upriamil pozornosť na to, že aplikácia predmetného ustanovenia ako celku vychádza z transpozície čl. 4 až 9 Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2016/97 z 20. januára 2016 o distribúcii poistenia (prepracované znenie), ktorej cieľom je (v zmysle odôvodnenia smernice) o.i. odstrániť podstatné rozdiely medzi vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré vytvárajú prekážky začatia a vykonávania činností distribúcie poistenia a zaistenia v rámci vnútorného trhu a ešte viac posilniť vnútorný trh a podporiť skutočný vnútorný trh s produktmi a službami v oblasti životného a neživotného poistenia. Je tiež potrebné dodať, že možnosť finančného agenta s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky vykonávať finančné sprostredkovanie v sektore poistenia a zaistenia na území iného členského štátu bola v ust. § 20 cit. zákona zavedená už s účinnosťou od 1. januára 2010 ako výsledok transpozície Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/92/ES z 9. decembra 2002 o sprostredkovaní poistenia (Mimoriadne vydanie Ú.v. EÚ, kap. 06/zv. 04; Ú.v. ES L 9, 15. januára 2003). Vychádzajúc z uvedeného vyslovil názor, že v prejednávanej veci tak žalovanej nič nebránilo, aby po splnení zákonných podmienok (§ 20 zákona o finančnom sprostredkovaní) vykonávala finančné sprostredkovanie i na území iného/iných členských štátov. Preto neobstoí tvrdenie žalobcu, že teritoriálne vymedzenie konkurenčnej doložky vyplývalo zo zákona o finančnom sprostredkovaní.

Možnosť vykonávať takúto finančnú činnosť mimo Slovenskej republiky súvisí nielen s jednotným trhom, ale konkrétne v danom prípade s uplatňovaním práva slobodného poskytovania služieb bez povinnosti zriadenia pobočky. Okrem skutočnosti, že predmetné právo slobodne poskytovať služby v rámci jednotného vnútorného trhu vychádza z európskeho práva, aj Ústava Slovenskej republiky jednoznačne zaručuje právo podnikat'. Aj vďaka uvedenému právu môže každý finančný agent/finančný poradca v sektore poistenia alebo zaistenia expandovať a distribuovať finančné služby aj mimo územia Slovenskej republiky na európsky trh.

12 Vychádzajúc z uvedeného vyslovil záver, že konkurenčná doložka tak nepochybne neobsahovala jej teritoriálne obmedzenie. Poukázal na kogentné ustanovenie § 672a Obchodného zákonníka (§ 263), čo znamená, že zmluvné strany sa od neho nemôžu odchýliť. Ak podstatné náležitosti konkurenčnej doložky vyžadované ust. § 672a ods. 1 Obchodného zákonníka v nej nie sú uvedené, následkom je absolútna neplatnosť takejto doložky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Neobmedzeným rozsahom miestnej pôsobnosti konkurenčná doložka v podstate znemožňuje žalovanej vykonávať činnosť, na ktorú má oprávnenie a ktorá je jej zárobkovou činnosťou, čím tiež porušuje jej ústavné právo na slobodný výkon povolania.

13 I keď je neplatnosť konkurenčnej doložky pre absenciu teritoriálneho vymedzenia zákazu konkurencie (z logiky vecí) stanovená na ochranu obchodného zástupcu a malo by sa teda jednať o relatívnu neplatnosť v zmysle ust. § 267 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka, odvolací súd bol tohto názoru, že s poukazom na znenie smernice o obchodných zástupcoch (čl. 20 bod 2 „Doložka o obmedzení obchodu platí však iba vtedy, ak...“ v spojení s bodom 4 „týmto článkom nie sú dotknuté právne predpisy členských štátov, ktoré ukládajú ďalšie obmedzenia platnosti alebo účinnosti doložky o obmedzení obchodu“) sa jedná o neplatnosť absolútnu, pokiaľ ide o podstatné náležitosti konkurenčnej doložky.

14 Upriamil pozornosť na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora, z ktorej je zrejmé [Case C-106/89 *Marleasing vs. La Comercial Internacional de Alimentación* (1990) ECR I-4135, bod 8; Case C-334/92 *Wagner Miret vs. Fondo de Garantía Salarial* (1993) ECR I-6911, bod 20; *Faccini Dori*, bod 26; and *Joined Cases C-240/98 to C-244/98 Océano Grupo Editorial vs. Salvat Editores* (2000) ECR I-0000, bod 30], že ak sa aplikuje vnútroštátne právo, či už prijaté pred alebo po prijatí smernice, vnútroštátny súd má povinnosť vykladať právo, pokiaľ je to možné vo svetle znenia a účelu smernice s cieľom dosiahnuť výsledok, ktorý smernica predvída, a tým dosiahnuť súlad s čl. 189 ods. 3 Zmluvy (rozhodnutie Súdneho dvora z 13. júla 2000 *Centrosteeel Srl vs. Adipol GmbH* vo veci C-456/98).

15 Z týchto dôvodov má odvolací súd za to, že pokiaľ konkurenčná doložka neobsahuje jednu z podstatných náležitostí (v prejednávanej veci vymedzenie územia, na ktoré sa zákaz konkurenčnej činnosti vzťahuje) je neplatná absolútne, nielen relatívne v zmysle § 267 Obchodného zákonníka. Podstatným je totiž účel smernice, ktorá bola transponovaná do Obchodného zákonníka ustanovením § 672a Obchodného zákonníka, a tým je o.i. zabezpečiť zvýšenú mieru ochrany obchodnému zástupcovi.

16 Pre úplnosť sa dodáva, že i v prípade, ak by sa jednalo o relatívnu neplatnosť predmetnej konkurenčnej doložky, nemalo by to na rozhodnutie odvolacieho súdu žiadny vplyv. V prejednávanej veci sa totiž žalovaná neplatnosť konkurenčnej doložky z dôvodu absencie jej teritoriálneho vymedzenia dovoľala ešte v konaní pred súdom prvej inštancie. Poukázal na to, že na odvolacom pojednávaní pritom žalobca protirečivo s uvedeným tvrdil, že neplatnosť konkurenčnej doložky bola prvýkrát namietaná v odpore proti platobnému rozkazu, ktorý podal právny zástupca žalovanej.

17 Pokiaľ ide o novoty v odvolacom konaní (§ 366 CSP), tieto naopak uvádzal žalobca, keď až na pojednávaní pred odvolacím súdom vzniesol námietku premĺčania. Tvrdil, že údajná absencia teritoriálneho vymedzenia spôsobuje neplatnosť konkurenčnej doložky v zmysle § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom táto neplatnosť slúži len na ochranu žalovanej, ako obchodného zástupcu, preto by malo ísť o relatívnu neplatnosť. Relatívnu neplatnosť mohla žalovaná namietat' v štvorročnej premĺčacej lehote odo dňa, kedy tak mohla žalovaná učiniť prvýkrát.

18 V súvislosti so žalobcom vznesenou námietkou premlčania (t. j. hmotnoprávnou námietkou podľa § 149 a § 152 CSP) poukázal na neúplný apelačný systém, ktorým je ovládané odvolacie konanie. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa, ako aj protistrany (§ 373 ods. 4 CSP) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila pred súdom prvej inštancie je obmedzené. Novoty sú v odvolacom konaní prípustné len za splnenia taxatívne stanovených zákonných podmienok uvedených v § 366 CSP. Keďže žalobca neposkytol žiadne tvrdenia a ani dôkazy, ktorými by preukázal splnenie niektorej z podmienok uvedených v ust. § 366 CSP, odvolací súd na vznesenú námietku premlčania nemohol prihliadnuť. Vzhľadom na nový procesný predpis doterajšiu judikatúru vo vzťahu k vzneseniu námietky premlčania označil za nepoužiteľnú.

19 Ďalej poukázal na to, že záväzok z dohody o zmluvnej pokute je akcesorickým záväzkom, jeho existencia a dôsledky sa viažu na hlavný záväzok. Ak k vzniku hlavného záväzku nedôjde, nemôžu nastať účinky akcesorického záväzku, ktorý mal zabezpečovať plnenie zmluvnej povinnosti (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 7/1998). Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, žalobu žalobkyne o zaplatenie 2.400 eur s príslušenstvom (t. j. v časti, ktorá zostala predmetom konania) zamietol.

20 Pokiaľ ide vyjadrenie odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení z 26. novembra 2019, že aplikácia § 672a ods. 2 Obchodného zákonníka už vzhľadom na čiastočne právoplatný výrok o priznaní časti zmluvnej pokuty neprichádza zmysluplne do úvahy, odvolací súd uviedol, že z ust. § 391 ods. 2 CSP nevyplýva pre odvolací súd viazanosť jeho vlastným právnym názorom a môže svoj skorší záväzný právny názor zmeniť. Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvej inštancie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom (porov. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013).

21 Nad rámec uvedeného odvolací súd uviedol, že otázku rozsahu obmedzovanej činnosti by malo význam skúmať iba v tom prípade, ak by konkurenčná doložka bola platná, t. j. ak by obsahovala obligatórne náležitosti stanovené v § 672a ods. 1 Obchodného zákonníka. Z uvedeného dôvodu sa odvolací touto argumentáciou strán sporu nezaoberal.

22 V závere odvolací súd pre úplnosť dodal, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

23 O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 2 CSP tak, že žalovanej priznal právo na náhradu trov konania (prvoinštančného vrátane trov prvého odvolacieho konania) v rozsahu 60% z dôvodu jej čiastočného úspechu vo veci, voči neúspešnej žalobkyni (výrok II. rozhodnutia).

24 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalovanej (v odvolacom konaní o zaplatenie sumy 2.400 eur) priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnej výške, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Odvolaciemu súdu vytýkal, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane sporu - dovolateľovi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že sa odvolací súd prekvapivo odklonil od svojho predchádzajúceho právneho názoru ohľadom platnosti konkurenčnej doložky, pričom

tento svoj odklon nijakým spôsobom bližšie neodôvodnil, ďalej namietal, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil vyhodnotenie konkurenčnej doložky ako absolútne neplatnej a to v kontexte vyššie uvedeného odklonu a tiež, že neprihliadol na vznesenú námietku premlčania, hoci na jej vznesenie boli podľa názoru dovolateľa splnené predpoklady. Poukázal na to, že odvolací súd v prejednávanej veci rozhodol dvakrát, pričom obe rozhodnutia sú pomerne odlišné, pričom myšlienkový postup vedúci odvolací súd k tomuto záveru však nie je z dovolaní napadnutého rozsudku dostatočne zrejмый. Z tohto dôvodu označil rozsudok za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. Poukázal na to, že odvolací súd sporovými stranami dohodnutú konkurenčnú doložku vyhodnotil v zmysle § 672a Obchodného zákonníka ako absolútne neplatnú a teda prijal záver, ktorý je v absolútnom rozpore s jeho predchádzajúcim právnym názorom. Vyslovil názor, že tento postup nemožno považovať za súladný s princípom zákazu prekvapivých rozhodnutí. Konštatoval, že tak došlo k porušeniu princípu právnej istoty vyjadreného v Čl. 2 CSP. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal, že nie je dostatočne zrejмый, ako odvolací súd dospel k záveru o absolútnej neplatnosti konkurenčnej doložky a to aj v kontexte toho, že túto konkurenčnú doložku odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 26. novembra 2019 považoval za súladnú s § 672a ods. 2 Obchodného zákonníka a teda platne dojednanú. Odôvodnenie neplatnosti konkurenčnej doložky odvolacím súdom označil dovolateľ za nedostatočné a odporujúce jeho predchádzajúcemu právnemu názoru. V súvislosti s tým poukázal na závery uvedené v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. decembra 2015 sp. zn. 14Cob/353/2014, ÚS SR zo dňa 15. júna 2016 sp. zn. I. ÚS 397/2016, ako aj rozhodovaciu prax NS ČR sp. zn. 23Cdo/3859/2009, 23Cdo/508/2009, 23Cdo/2785/2009. Vzhľadom na uvedené vyslovil názor, že prípadná neplatnosť konkurenčnej doložky zakladá výlučne len jej neplatnosť relatívnu, na namietanie ktorej je oprávnený len jeden zo subjektov v zmysle § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka a to ten, ktorému je táto neplatnosť na prospech, teda v tomto prípade žalovaná, ako finančný agent. Lehota, od kedy mohla žalovaná namietat túto neplatnosť konkurenčnej doložky, začala plynúť odo dňa uzavretia zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania, k čomu však nedošlo a preto dovolateľ vzniesol predmetnú námietku premlčania. Poukázal na to, že námietka premlčania bolo zo strany dovolateľa vznesená na pojednávaní konanom dňa 18. mája 2021 na odvolacom súde, pričom dovolateľ postupoval v súlade s uznesením NS SR zo dňa 13. októbra 2009 sp. zn. 5Cdo/120/2009. V dovolaní poukázal aj na ďalšie skutočnosti, ktoré pre rozhodnutia považoval za kľúčové, odvolací súd na ne neprihliadol a v rozsudku zo dňa 18. mája 2021 sa s nimi vysporiadal spôsobom, ktorý dovolateľ označil za nedostatočný. Záverom vyslovil názor, že je dostatočne preukázané, že takáto konkurenčná doložka v plnom rozsahu stanovuje pre finančného agenta platný záväzok k zdržaniu sa konkurenčného pôsobenia po stanovenú dobu a že došlo k jej porušeniu na strane žalovanej. Súčasne podľa jeho názoru zo zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania implicitne vyplýva, že táto konkurenčná doložka sa vzťahuje výlučne na územie Slovenskej republiky.

26 Dovolateľ súčasne navrhol, aby odvolací súd podľa § 444 ods. 2 CSP odložil právoplatnosť výroku II. a III. dovolaním napadnutého rozsudku, z dôvodu právnej istoty, aby bola právoplatnosť týchto výrokov odložená až do času, dokiaľ sa nerozhodne o tomto dovolaní.

27 Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie odmietnuť. Poukázali na to, že odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku vysvetľuje a dostatočne odôvodňuje jeho rozhodnutie. Zdôraznili, že zo žiadneho predpisu nevyplyva pre odvolací súd viazanosť jeho právnym názorom a ak by sa aj jednalo o zmenu názoru odvolacieho súdu, nebolo by ju možné považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavný princíp nezávislosti sudcu, ktorý môže byť viazaný len zákonom (nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 46/2013). Pokiaľ ide o dovolateľom namietané nedostatočné odôvodnenie konkurenčnej doložky ako absolútne neplatnej a aj ďalší dovolací dôvod ohľadom námietky premlčania, označili uvedené námietky za nepodraditeľné pod ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, nakoľko sú tieto námietky, súdiac podľa ich obsahu, námietkami smerujúcimi k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Takto formulované námietky by odôvodňovali prípustnosť dovolania len v zmysle § 421 CSP, pričom ale prípustnosť dovolania, podľa uvedeného ustanovenia, je podmienená hodnotou sporu, čo v danom prípade nie je splnené. Záverom vyjadrili presvedčenie, že nejestvujú zákonné dôvody na priznanie odkladu právoplatnosti, ktoré by odôvodňovali tak zásadný zásah do práv žalobcu na plnenie priznané napadnutým rozsudkom a žiadali jeho nepriznanie.

28 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

29 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

30 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

31 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky odvolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

33 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

34 Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

35 O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle jeho judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj

extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (pozri napr. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Dovolací súd je toho názoru, že o takýto prípad nejde v súdnej veci.

36 K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

37 Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na tvrdené obsahové vady odôvodnenia rozsudku nie je na mieste aplikovať druhú vetu stanoviska ako výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

38 Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

39 Dovolateľ v dovolaní označil napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam, nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na daný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Primerane vysvetlil, z akých úvah a dôkazov vychádzal pri posudzovaní platnosti stranami sporu dohodnutej konkurenčnej doložky z hľadiska náležitostí predpísaných v ustanovení § 672a Obchodného zákonníka a podrobne zdôvodnil aj svoj názor, z akého dôvodu sa v danom prípade nejedná o neplatnosť relatívnu, ktorej sa môže dovoľávať iba účastník, na ochranu ktorého je neplatnosť právneho úkonu ustanovená, ale o neplatnosť absolútnu. Tak ako to v odôvodnení rozsudku uviedol aj samotný odvolací súd, zmena skoršieho, pre súd prvej inštancie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu je v zásade nežiadúca, zo žiadneho právneho predpisu však nevyplýva pre odvolací súd viazanosť jeho právnym názorom, vzhľadom na skutočnosť ktorú keď odvolací súd v súdnej veci svoj právny názor zmenil, nemožno túto zmenu považovať za nesprávny procesný postup, ktorý by mal za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Dovolací súd je tiež toho názoru, že odvolací súd nepochybil, keď v zmysle § 366 CSP neprihliadol na žalobcom až na odvolacom pojednávaní vznesenú námietku premlčania, posúdiac ju ako novotu, ktorú už nemožno v odvolacom konaní použiť, nakoľko predmetné konanie začalo už za účinnosti nového procesného predpisu Civilného sporového poriadku (zák. č. 160/2015 Z. z.), ktorý v ustanovení § 366 CSP upravuje prípady, kedy možno použiť prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie. Medzi takéto prostriedky podľa § 149 v spojení s § 152 CSP patrí aj námietka premlčania. Žalobcovi nič nebránilo, aby námietku premlčania uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie a preto odvolací súd správne, i keď len pre úplnosť, nakoľko dospel k záveru o absolútnej neplatnosti konkurenčnej doložky, konštatoval, že by na námietku premlčania, vzhľadom na § 366 CSP už nebol oprávnený prihliadať. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci konajúce súdy postupovali už podľa nového Civilného sporového poriadku, nemožno na daný prípad aplikovať uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/120/2009 z 13. októbra 2009, prijaté za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku.

40 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého právnymi závermi sa dovolateľ nestotožňuje. Nespokojnosť s právnym posúdením veci dovolateľ subsumoval pod námietky zmätočnosti procesného postupu odvolacieho súdu. Nesprávne právne posúdenie však prípustnosť dovolania pre vadu zmätočnosti, podľa vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, nezakladá. Prípadné nesprávne právne posúdenie by mohlo odôvodňovať prípustnosť dovolania len v zmysle § 421 CSP, v danom prípade však vzhľadom na hodnotu sporu, dovolanie podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP (majetkový cenzus) nie je prípustné.

41 Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

42 Postupom odvolacieho súdu teda nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol. Keďže dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, nepovažoval za dôvodné rozhodovať o jeho návrhu na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

43 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

44 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.